

[Hanne Reintoft.]

det bør understreges her, at selvejende institutioners bestyrelser ikke er økonomisk ansvarlige for deres dispositioner. Der er ikke tale om solidarisk hæftelse for så meget som 1 kr. i en sådan selvejende institution. Det bliver derfor udelukkende statskassen, der kommer til at hæfte for Hørsholmcentrets drift.

På finansloven er der optaget 4,2 mill. kr. til udflytning af den selvejende institution Biocentralen fra landbohøjskolens arealer til centret, og staten betaler ligeledes udflytningen af Elektronikcentralen. Til denne central var der oprindeligt bevilget 5,5 mill. kr., men sidste år måtte man bevilge 2 mill. kr. mere. Samtidig hermed blev bevillingerne til universitetsbyggeriet i Odense skåret kraftigt ned, en prioriteringsform, der må siges at være uheldig.

Jeg skal dog ikke gøre så meget mere ud af den økonomiske side af sagen, fordi vi generelt mener, at vi bevilger alt for få penge til forskning, i hvert tilfælde til nyttig forskning, men denne selvejende institution, forskningscentret i Hørsholm, oprettes med henblik på forskningsresultaternes udnyttelse i privat virksomhed og ikke i offentlig virksomhed. Der bliver sagt her, at man ikke ved, hvad forskning for folket er, og det bliver måske også lagt op i et lidt forkert plan, som om det bare er et spørgsmål om demokrati eller ikke. Selvfølgelig er det et spørgsmål om demokrati, men det er også et ganske konkret spørgsmål, om der forskes i det og for det, som folket har behov for, som samfundet har behov for. Jeg kunne godt lide at vide, om undervisningsministeren kunne komme med ét eneste eksempel på, at der ganske konkret bliver forsket for folket. Skal der forskes for udviklingen af teknisk apparatur til vore hospitaler? Skal der forskes for udviklingen i medicinalindustrien? Skal der forskes for en mere socialt orienteret byggeaktivitet, f. eks. boligbyggeri, institutionsbyggeri og hospitalsbyggeri? Skal der forskes for en bedre kollektiv trafik? Hvor skal der forskes for folket? Kunne vi ikke få et svar på det? Det behøver ikke lægges op i noget mystisk; det kan der svares ganske sagligt og konkret på, hvis der er nogen samfundsnyttig forskning bag disse centerplaner. Man kunne også spørge, om der skulle forskes på forurenings-

området. Sådan kunne man blive ved, også på områder, hvor regeringen i hvert tilfælde har erklæret, at den har god vilje.

Men sagen er vel i al sin gribende enkelhed, sådan som lovforslaget er udformet, at centret simpelt hen skal være et ensidigt serviceorgan, ikke engang for erhvervslivet, men for visse dominerende grene inden for erhvervslivet. Tanker om, at det er få dominerende grene, nemlig de pengeøkonomisk stærkeste, der skal have glæde af dette center, som skatteyderne betaler, får man i hvert tilfælde, når man ser sammensætningen af fondets bestyrelse, der ligesom erhvervsudviklingsfonden har en helt skæv fordeling med overvægt af indflydelsesrige erhvervsfolk. Når vi lader direktører for ganske bestemte private virksomheder i overvejende grad lede dette forskningscenter, så løber man unægtelig en stor risiko med hensyn til, hvilke interesser der tilgodeses.

Når man så samtidig skaber stadig flere kontraktsforskningsinstitutioner, der etableres som selvejende institutioner, der drives for skatteydernes penge, men ledes af private virksomheders direktører, så bliver tendensen ganske klar, nemlig den, at de, der har den største pengeøkonomiske magt, får i hvert tilfælde fortrinsret og måske også reelt monopol på forskningen.

Kan ministeren redegøre for, hvorledes samfundet skal føre kontrol med forskningen i Hørsholmcentret? Man vil vel ikke hævde, at disse direktører i ledelsen skal føre nogen samfundsmæssig kontrol. Hvorledes forudsiger ministeren at fordelene mellem de private virksomheder og de offentlige institutioner skal fordeles? Det er spørgsmål, jeg meget gerne vil have besvaret.

Får studenterne indsigt i forskningen? Det var i og for sig måske rart, når vi gennemfører lovgivning denne gang, at imødekomme studenternes ønsker i stedet for at bringe os ud i håbløse positioner, hvis studenterne overhovedet skal bevare tilliden til, hvad der laves herinde.

Får samfundets politiske organisationer indblik i forskningen? Og hvorfor har man ikke sørgt for, at de implicerede forskergrupperes faglige organisationer har fået repræsentation i ledelsen? Som organisation for forskerne må de være de mest velegnede organisationer til at sikre både forskernes